

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

1

Γλυκά σὲ κάτι κλίνει ἡ καρδιά μου :
 Ἦσαν νιογέννητο βρέφος γλαυκό,
 Καὶ δὲν μποροῦσες νὰ ξεχωρίζης
 Τὸ χαμογέλιο τὸ μητρικό.

Κ' ἐγὼ μικροῦλα. Στὴν ἀγκαλιά μου
 Σ' ἐπῆρα τότε, βρέφος ἄβρο.
 Γάλα μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ δώσω,
 Μ' ἓνα παράπονο τρυφερό.

Ὡ Γιῶργο, Γιῶργο, τοῦτο θυμοῦμαι
 Κ' ἓνα μου δάκρυ τρέχει γλυκό :
 Ὅταν ζητοῦσες στὴν ἀγκαλιά μου
 Νὰ βρῇς τὸ γάλα τὸ μητρικό.

2

Στὸ νερό, ποῦ πηγάζει ἀπ' τὸ βράχο
 Καὶ κυλᾷ κρουσταλλένιο στὸ χῶμα,
 Γιὰ κρουνὸν ἓνα φύλλο εἶχα βάλει
 Καί, σκυμένη, εἶχα σμίξει τὸ στόμα.

Ἀντιάλησαν ξάφνου κουνδούνια
 Μὲς τὸ πράσινο τότε λιβάδι.
 Μὲ φωνὲς καὶ σφρυγίγματα ὁ Θύρης,
 Τὸ λευκὸ σαλαγῶντας κοπάδι.

Ἡ φωνή του, σὰ ρόδο μὲ ἀγκάθια,
 Τὴν καρδιά μου γλυκά τὴν ἀγγίζει·
 Ἡ ἀσημένια φωνή του, ὦ μητέρα,
 Τρυφερά νὰ χοντραίνει ποῦ ἀρχίζει.

N. XANTZAPAS

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΚΑΛΠΗ ΤΗΣ ΟΔΥΝΗΣ"

ΣΠ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

Τὰ ὀλάσπρα ἐτράνταξες φτερούγια Σου, στὴ Μοῖρα
 ἐνάντια, πρὸς ἀπάτητης τὰ ὕψη
 κορφῆς, βαθιά σου ὡς μέστωσεν ἡ θλίψη
 τοῦ μυστηρίου, μὲ τὰ δροσόπνοα τὰ μῦρα
 ἱεροῦ κλαδιοῦ, τῶν μηλιγγιῶν τὴν πύρα
 νὰ λούσης, τὴν ὠριόχη ν' ἀγροικήσης
 θεία νευρή, καὶ νὰ χαρῆς πλατιά—ὡς σβύσης
 τοῦ λογισμοῦ τὴν ποῦ αἰώνια σ' ἐμαρτύρα
 δίψα ἱερή, στὴ ξάστερη τὴ κρήνη—
 σὲ ξάστερη ματιά, μεστὰ μπροστά Σου